

ikke det mindste Indtryk paa mig. Man gjør, hvad man anser for rigtig, lad saa komme, hvad der vil. — Med Hensyn til det Endringsforslag, som gjentagne Gange har været Gjenstand for Omtale her, nemlig det om Telegrafbudenæs Lønning, hvilket jeg modsætter mig, skal jeg erindre den ærede Ordfører — hvis Stilling til denne Sag jeg iøvrigt tror ligger min Stilling til Sagen noget nærmere, end flere andre ærede Medlemmers Stilling synes at ligge den — om, at Grunden til, at jeg ikke har kunnet modtage Forslaget i den Form, hvori det foreligger, er den, at jeg ikke kan erkende det for rigtig, at underordnede Funktionærer, naar de have faaet et Afslag af vedkommende Administrations øverste Bestyrelse, henvende sig til Finantsudvalget som værende Overadministrator (Afbrydelse). Sa, dersom den ærede Ordfører vil udtale for mig, at der ingen Henvendelse er sket til Finantsudvalget i denne Henseende, vil jeg modtage Bevillingen. Hvis den ærede Ordfører vil udtale, at Telegrafbudene ikke have henvendt sig til Finantsudvalget om denne Sag, modtager jeg Bevillingen. (L. Nielsen: Ikke til Finantsudvalget!) Sa, men til dets enkelte Medlemmer, og det maa da være omtrent det Samme. — Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om Mulkterne, erkender jeg, at den ærede Ordfører havde Ret, naar han udtalte, at Ministeren selvfølgelig maa staa Staten til Ansvar for den Maade, hvorpaa han afgjør Spørgsmaalet derom, men jeg maa gjøre den høitærede Ordfører opmærksom paa, at Bevillingsmyndigheden ikke er Staten. Der er Forhold, som ligge under Administrationen, og for hvilke Ministeren staa ligesaa fuldt til Ansvar, som han staa til Ansvar for saadanne Sager, der ligge under Bevillingsmyndigheden. Jeg skal altsaa staa til Ansvar for Afgjørelsen, men jeg staa ikke Bevillingsmyndigheden til Ansvar derfor, thi Kontrakten er sluttet mellem Administrationen og Vedkommende i Genhold til en Lov, der ikke forbeholder Bevillingsmyndigheden Indflydelse paa Spørgsmaalet om, hvorledes man bør behandle dette Spørgsmaal, naar der skal ske Brud paa Kontrakten. — Der er endnu en Sag, som den ærede Ordfører omtalte, og som jeg ogsaa skal omtale med et Par Ord, nemlig Spørgsmaalet om en Lønningsforhøielse for Jernbanebetjentene i Sylland. I Aaret 1873—74 gav Ministeren i Genhold til den Bemyndigelse, han troede at have — og jeg deler hans Anskuelse herom — et Tillæg af 28,500 Rb. til de nævnte Funktionærer, hvilket Tillæg fordeltes med 10 pCt. saavidt jeg erindrer, til Sager imellem 6 og 800 Rb. Da der her ifjor blev truffet den Disposition, at der skal gives andre Bestillingsmænd et lignende Tillæg, og da denne Fremgangsmaade blev konstateret, blev der af Indenrigsministeren stillet et Forslag om, at der maatte fordeles et større Beløb mellem de nævnte Funktionærer. Til 3die

Behandling blev der da af Finantsudvalget stillet Forslag om, at der end yderligere skal fordeles 5000 Rb. imellem dem, idet Finantsudvalget udtalte som sin Anskuelse, at de 10 pCt., der i 1873—74 vare givne, skal anses for fast Løn, imedens det Procenttillæg, som yderligere skal gives dem, altsaa skal være et Tillæg til, hvad de havde, inklusive disse 10 pCt. Der opstod imidlertid under Forhandlingen om dette Spørgsmaal ved 3die Behandling endel Forvirring, fordi det maatte erkendes, at de 5000 Rb. vare aldeles utilstrækkelige til Formaalet; men den ærede Ordfører udtalte sig iøvrigt meget klart om denne Sag for at søge at bringe til Forstaelse, hvorom det var, der stemtes, naar man stemte for eller imod disse 5000 Rb. Den ærede Ordfører brugte imidlertid netop den Gang — hvad der ogsaa laa i hele Situationen — de Udtryk, at han var nødsaget til at underkaste dette Spørgsmaal en bestemt Afstemning og derfor ikke kunde foreslaa Thinget at gjøre dette tydeligere end ved at stemme for eller imod Underendringsforslaget. Hvis dette blev vedtaget, antager han, at Thingets Anskuelse var den, at det Tillæg, som ifjor blev givet for de lavere Lønninger, var et fast Tillæg, og at det Tillæg, som iaar blev givet, var Tillæg af indtil 10 pCt. for Lønninger indtil 1200 Rb., i Righed med, hvad der er givet Embeds- og Bestillingsmændene paa § 25". Ærede Medlemmer ville nu erindre, at der den Gang stod et Forslag paa Finantsloven, hvorefter Embeds- og Bestillingsmændene skal have et saadant Tillæg, men dette Forslag gik ud af Finantsloven. Al Forhandling om at staa Embeds- og Bestillingsmændene Tillæg gik tilbage, og der kom ikke noget Resultat deraf. Det var altsaa en udtrykkelig Betingelse for, at det ene Sæt af Statens Funktionærer skal behandles paa denne Maade, at de andre skal behandles paa samme Maade, men da dette brast, have Jernbanefunktionærerne iaar faaet et Lønningstillæg af 35,000 Rb. af det bevilgede Beløb, imedens de iforveien kun fik 28,000 Rb. Forudsætningen for, at disse Mænd skal behandles særlig paa den nævnte Maade — nemlig den Forudsætning, at de andre fik Noget paa § 25 — var nemlig ikke tilfælde.

Ordføreren (Berg): Jeg skal tage denne Sag op med det Samme, da den høitærede Minister har omtalt den, og jeg skal da gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at naar Regjeringen har høit den Opsattelse, at dette Forslags Betydning falder bort af sig selv derved, at de øvrige Lønningstillæg falder bort, saa kunde Regjeringen ikke have givet det Tillæg, som den har givet iaar, til Lønninger paa 1,200 Rb. Regjeringen havde aldeles ingen Bemyndigelse til at give et Lønningstillæg af 10 pCt. til Lønninger af indtil 1200 Rb.; men det højeste, den vilde have Bemyndigelse til, vilde være det gamle fra 1873—74, og det gik kun til Lønninger af indtil 600 Rb. Et Punkt paa § 3 kan ikke falde bort, fordi